

VASÁRNAP

EGYHÁZTÁRSADALMI KÉPES CSALÁDI LAP.

FELELŐS SZERKESZTŐ:
TÓTHFALUSI JÓZSEF,
ev. ref. lelkész.

TÁRS SZERKESZTŐ:
PAÁL GUSZTÁV,
ev. ref. koll. tanár.

KIADJA:

Az Erdélyi Ref. Fgyházkerület
„Egyházi Ertekezlete“

Megjelenik:

minden vasárnap egy iven.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egy évre . 4 kor. Negyedévre 1 kor.
Fél évre . 2 kor. Egy szám ára 10 fill.

Koncz József.

1829—1906.

Halnak, halnak, egyre halnak az emberek s mig mi akaratlan összerendülünk, midőn a régi kipróbált erők, mély tehetségek rendre mind itt hagynak bennünket, addig a maros vásárhelyi temetőkert annyi kiváló ember sirja között ismét gazdagodott egy nagy halott domboru sirjával.

Koncz József nyugalmazott ev. ref. főgimnaziumi tanárt vitték oda folyó hó 5-éri örök pihenőre.

A tudomány, hit, szeretet s egyuttal anyaszentegyházunk egy kiváló, buzgó apostola szállt vele sirba. Azon kevesek közül való volt ő, kik a mindennapi élet hivságos vásári zajától, hangos tülekedésétől, távol a maguk csendes magányában szakadatlan áldoznak ama eszményeknek, melyeket lelkük jobb fele állított oltárképnek. A munka, a törhetetlen odaadó munka, nemes önfeláldozás, résztvevő emberszeretet s a tudományért való csodálatos rajongás voltak Koncz József szép lelkének kiváló ékességei. Így csak, ezek által szerezhette meg tanítványai s tanártársai osztatlan szeretetét a nagy közönség igaz tiszteletét s a tudomány ápolói előtt a tiszteletreméltó elismerést. Nemes, jó, igaz volt ő a szó legnemesebb értelmében.

Tán nem is lehetett volna más. Gyermekévei arra az időre esnek, midőn a magyar lélek legszebb virágfakadása kezdődött, mint ifju pedig abban a korban él, mikor az emberek karddal

és vérrel irták a történetet. Mi természetesebb hát, hogy a fejlődő gyermek együtt ábrándozott ama jobb kor felől, mely után buzgó imádság fakadt százezrek ajakán s hogy a felserdült ifju pillanatig sem habozott arra a mezőre lépni, hol „halni volt esély.“

Ám a harcz mezején, midőn a halál setét angyala végig röppent s szedte kegyetlenül gazdag zsákmányát, mintha megcsendült volna az Úr szava: Jól vagyon jó és hiv szolgám; kevesen voltál hiv, többre bizlak ezután — s ő megmaradt számunkra.

Becsülettel végig küzdötte szabadságharcunkat s mikor a sebzett oroszán már tehetetlen lett s csak az igazak aggodó gondja s gondoskodó aggodalma virasztott az elárvult hon felett, — ment újra tanulni. Ment tanulni, imádkozni és dolgozni. E munkában merült aztán ki eredményekben gazdag élete 1860 ban került a marosvásárhelyi ref. kollegium tanárai közé s azóta fáradhatatlan munkássággal szolgálta a protestáns nevelés és anyaszentegyház ügyét. De nemcsak ezt. A szoroson vett tanári működés súlyos terheinek hordozása mellett maradt még elég ereje s ideje, hogy más téren is végezze azokat a kötelességeket melyekre belső sugallata ösztönözte.

Mint társadalmi ember munkás részt vett társadalmunk építésében, mint Krisztus igazi tanítványa a szeretet munkájának gyakorlásában s végül mint tudós, a tudomány ápolásában és fejlesztésében.

Tanári székében példás igazságszeretet, szí-

Szerkesztőség és kiadóhivatal

hová a lapba szánt kéziratok

— reklamációk és —

előfizetési pénzek küldendők

— Maros-Vásárhely, —

Szentgyörgy utca 9. szám.

— ev. ref. lelkészi lakás. —

goru kötelesség tudás, gazdag tapasztalatok után szerzett mély bölcsesség s tanítványai iránt végtelen jóindulat jellemezték. Szeretetreméltó egyénisége egyenesen tanárnak praedestinálta s tanítványainak egész serege tehet tanubizonyoságot ama ügyes tapintatról, melylyel örökös derült kedélye birtokában könnyen lebegett át a fiatal lélek sajátos hullámzásain s hamis kitörésein.

Szívébe irva hordozta az Üdvezítő igéjét: „engedjétek én hozzám a kisdedeket, mert ők a mennyeknek országa“ s aztán évek hosszú során át munkált érettük körültekintő gondnal mint a Stefánia kisdedővő intézet elnöke.

Büszke volt 48-as honvéd voltára. Ő is viselte a marosszéki és marosvásárhelyi honvéd-egylet elnökségét. E tisztében is csak jót gyakorolt, áldást hintett s nem egy élő bajtársa áldja nevét és emlékét segítő támogatásáért.

Mindezek mellett azonban tanári hivatásán kívül legnagyobb előszeretettel csüngött irodalmunkon s közelebből éppen történet irodalmunkon. Lelkesen hirdette: „A mult tudása fáklya, mely a jövő homályát felderíti“. Maga aztán buzgó szorgalommal igyekezett e szövetnek lángját erősíteni.

Mohos váromladék, vésett kő, vagy a mestergerendák füstös, porlepte régi foliansai egyaránt nagy érdeklődéssel töltötték el fogékony lelkét. Ezekről vagy ezekből szötte aztán érdekesnél-érdekesebb tanulságos cikkeit, melyek nagyobb-részt a Századokban s az Erdélyi Múzeum című folyóiratban jelentek meg. Legnagyobb irodalmi emléket a marosvásárhelyi kollegium történetének megírásával állított magának, de kisebb közleményei is hol uttörő, hol irányító értékkel bírnak.

Az utóbbi években idő és kor már csaknem megtörték testét; a roncsolt testben azonban örök ifju lélek lakott s majdnem utolsó órájáig folytatta irodalmi munkásságát. Most már nem folytatja többé. A reszkető kéz nem vet több görbe betűket; a nemesen érző szív megszűnt dobogni s az érdeklődő lélek elveszté örökre fogékonyosságát.

Pihenni tért ő, hová követni fogjuk majd mi is mindnyáfan. Haló poraival szentebb lett a föld előttünk s az emlékezet gyakrabban száll ezután a hallgatag fák szomorufűzek társaságában pihenő lakók közé, hogy a részvét őszinte könnyét hullassa a legjobb, legigazabb s egyuttal legnemesebbek közül valónak nyugvó porai fölé.

Oh szálljon is és áldja, ápolja emlékét annak ki munkájával példát adott, pennájával példát irt s kinek egész élete példánya volt a fenkölt gondolkozásu, nemes szivü munkás protestáns embernek.

Szász Ferencz.

Felhívás a magyar nőkhöz.

— *A magyar ipar védelme.* —

A Magyar Védő Egyesület női osztálya a következő lelkes, hazafias hangú szózatot intézte a magyar nőkhöz, a melyet bizalommal ajánlunk a ref. magyar nők figyelmébe.

Szólunk azon magyar asszonyokhoz, kiket magyar otthon nevelt, akik magyar férfiak hitvesei és hő vágyuk gyermekeikből igaz magyarokat nevelni, azokhoz szólunk, kik imádják a magyar ég színét, a magyar föld virágát és lelküket zsibongó fájdalom járja át, valahányszor magyar ember kivándorlásáról esik szó . .

Szólunk őszintén, bátran, szivünk sugallata szerint, vajha velőtökig és szivetekig hatna, örökre megragadna e szó, ti magyar nők!

Egy édes, mélabus érzés székel a magyar nő szívében, ez honának szeretete. Más nemzet leánya hasonlót nem érez; vannak egyebütt is honleányok, büszkéek, hüen érzők, de más az. A mi szivünk honszerelmét megszentelé a százados köny és bánat, így örököltük mi, így száll anyai szivünk vérén által jövő vendő nemzedékre.

Mert mi nem vagyunk boldog nemzetnek leányai!

De ha fölmagasztal a szenvedés, úgy általa emelkedik a magyarban a honszerlem eszményi fájdalom magaslatára, e fájdalom adott költöket e népnek és ez alkotta meg a magyar honleány ideális alakját.

Ehhez a honszerlemhez fordulunk, testvéreinket kérjük, a magyar nőket, emelkedjenek fölül a köznapi élet közönyén és hallják meg szavunkat.

Évente 900 millió korona vándorol ki ez országból árukért, melyeket Ausztria és a külföld zudit reánk.

Oh, halljátok, 900 millió!!

Mire egy magyar anya fiát fölneveli, e vándorló milliók szédületes számokká tornyosulnak, egy elvesztett nemzeti gazdagság és hatalommá, melyből az ő fia is részt kérhetett volna, mint férfiu a munka világában.

Hát létezik magyar nő, ki e megdönthetetlen igazságra így felel: az ország baja, nem az enyém?

Fájdalom, létezik, sok ilyen létezik. Valami félelmetes nemtörődömség zsibbasztja társadalmunkat a nemzeti jólét problémájával szemben. A józan ítélet szunnyadoz.

Égő ház körül viharos éjben ezrek tömege feketélve áll és senki sem mozditja karját — oltani. Néha valaki elkiáltja magát: tűz van! — és itt-ott visszhang kél nyomában, tűz van! tűz van! De a tömeg bámélszan áll és nem hiszi, hogy a láng majd az ő fedelére is átszap!

Csak az ország jószága ég!

Szegényedünk? — Dehogy is! Soha a léha költekezés, a cifrázkodásban való tobzódás — fővárosban és vidéken egyaránt — még magasabb fokra nem

hágott, mint napjainkban; a külső csillogás fokozódik a nemesebb kultúra hátrányára és eléri a vészes tetőpontot, honnan oly sokszor a fényűzést szerető asszony buktatja alá a férfierényt, a nemzeti erényt . . .

A nők azok, akik nem hiszik, hogy tűz pusztít, és hogy ha majd e sok czifraság elhamvad, utána pernye sem marad a kizsárolt hazai földön, mert e sok czifraság csak — bécsi rongy!

A legselejtesebb, amit ott és külföldön gyártanak, hiszen a barbár magyarnak elég jó!

És a milliók vándorolnak: a nép! — ami színarany, a nemes, a költő tollára való magyar nép!! . .

Minden darab idegen portéka magyar kézből üt ki egy darabka kenyeret! . . .

Magyar asszony, ne indítsad utnak a milliókat, adj, adj munkát a magyar kezeknek!

Némuljanak el végre a lelkiismeretlenség léha frázisai, melyek azt mondják, hogy a nehéz megélhetés között az egyéni mi több: a családi érdek arra utal, hogy azt szerezzük be, ami jobb és olcsóbb, — tehát külföldit!

Hamis érvelés, okosság álarcza, mely mögött az üresség lappang. Magyar nők, ne engedjétek jobbik belátástokat elaltatni azzal az elcsépelettel — hogy egyesek vajmi keveset tehetnek, mert egy fecske nem hoz tavaszt. Igenis hoz, — mert egy fecske után megjő a többi is. Ne némuljon el ajkatok, ha majd a cinikus pökhendiség azzal áll elénk, hogy a magyar ipar rossz, nem érdemli meg a pártolást, — nincs is magyar ipar!!

Mert van magyar ipar, sok jó derék munka készül ez országban és sok belőle előbb külföldön hamis czégért nyer, hogy utóbb úgy térjen vissza a balga magyar vevő elébe. Van magyar ipar és ha lesz kártartó fogyasztása, rohamosan fejlődni fog.

Hol állanánk ma, ha az 1844-ben megindult első iparpártolás el nem merül a dicső szabadságharczot megelőzőtt lelki forrongásban, ha a nemzet jogos törekvésének utját nem állaná ma egy tilalomfa, a közös kereskedelmi és vámszerződés lojalitási záradéka?

De az igazság utat tör mindeneken keresztül, minden kifogás a magyar ipar terjesztése ellen galád árulás a nemzeti nagy veszedelem komoly, halovány arczatja előtt.

Önző, kényelemszerető emberek apró gonoszsága, melynek nyomában emberi nyomor, mi több: a nemzet elvézése jár.

És a nyomor iránt a nő szive csupa részvét, Magyarországon is száz meg száz jótékony nőegyesület áll fönn a szegénység gyógyítására.

Oh, higyjétek el: nemesebb, igazabb minden alamizsnánál a munka, amit a szegénynek adtok!

Nőegyesületek széles e hazában! Ti hozzátok is szól esengő szózatunk!

Karoljátok fel e szent ügyet, ez a ti hivatástok, ez a ti emberbaráti kötelességetek.

Lejárt a XX. században a pusztá alamizsnaosztás ideje, embernek embert segíteni csak úgy van emberi joga, — ha munkát ad neki. Magyar nőegyesületek, mentsük meg a magyar népet a nyomortól, a magyar ipar pártolása által!

Egyesüljünk a magyar iparért, saját sziveinkből fűzzünk hozzá láncsort, megállítani a vándorló magyar milliókat!

E hazához még a vizek is hüek, a patakok és a folyamok, de micsoda rettenetes térkép lenne az, ha valaki megrajzolná azt a sok csatornát és folyamot, melyeken a nemzeti jólét, a halvány aranyak folynak kifelé!

Gátat elébe! A magyar nők építsék e gátat! A nemzet megrontásán tovább ne munkáljanak, mert valamint általuk annyi idegen jószág lett kelendő, olyképpen az ő szilárd hűségük által megannyi magyar cikket állíthatnak az idegen helyébe.

Hogy miként?

Komoly, magukban tett fogadalommal és bátor elszántsággal a nyilvánosság előtt. Mindenekelőtt a sok magyar női egyesület nyujtson kezet egymásnak, itt nem tesz külömbiséget rendeltetés és cél, ez egy nagy nemzeti föladat és egy nagy nemzeti kötelesség, melyet minden más czélnak támogatni kell. Régi bünt tegyen jóvá a magyarság, de siessen, mert a vándorló milliók áradatában elvész a nemzet.

Ébredjenek a lelkiismeretek, szabadon, emelt fővel kell hirdetni Deák Ferencz mondását: „A mit nekünk a honi ipar nyujthat, azt idegenből venni hazánk ellen bűn!“

Tehát nem is áldozatot kérünk!

Ami egyelőre még nem készül itthon, ám azzal lásson el bennünket a külföld — egyelőre! De a meglévőt karoljuk föl haladéktalanul és nyári záporosó termékenyítő hatásaként a fogyasztás nyomán új meg új, és mind jobb termelés fog keletkezni minden téren. Ki tagadhatja ezt? Hiszen ez a fejlődés el nem fojtható törvénye.

Mihelyt a magyar asszony a magyar boltban magyar árut kér, — akkor majd kitűnik, hogy van ott magyar áru, akkor majd szerez a boltos magyar árut, majd kínálni is meri és fölszabadul a mostani lidércnyomás alól.

Hogy pedig azt, ami van, hol keressük és hol találjuk meg? Hogy gyakorlatilag hogy fogjunk hozzá? — arra nézve a Magyar Védőegyesület szolgálhat utmutatással mindenkinek. Sok iparcikkre nézve máris több helyen utmutatással szolgál az üzleti kirakatokban kifüggesztett egyesületi „Védőtábla“ és a honi árukat megjelölő egyesületi „Védőjegy“

Ha pedig a magyarországi nőegyesületek megértenek bennünket és a jótékonykodás avult formáiba magasabb humanizmust, a munkaadás reformját belevinni nem idegenkednek, — nemcsak az inséges

emberek, de a magyar haza javára és saját dicsőségére cselekesznek.

Mindezt a Magyar Védőegyesület utmutatásának követésével, a honi ipar állhatatos és okszerű védelmezésével kapcsolatban megvalósíthatjuk, ha e kötelesség teljesítésével a társadalom hozzájárul az ipari tevékenység, a munkakedv, a szorgalom, a számító takarékoság és ezzel a jólét növeléséhez országszerte.

Egyesületünk e magasztos föladatnak tervszerű megoldására alakult meg. Magyarországon jövőjében vetett rendületlen bizalommal zászlónk alá várjuk testvéreinket.

A Magyar Védőegyesület női osztálya nevében ;
*Dessewffy Emilné grófné elnök. Id. Lovassy Ferenczné,
Elek Pálné társelnökök, bedői Markos Györgyné,
Vigné Feszler Ada, Hajnos Sándorné előadók.*

VIHARBAN.

„Uram tarts meg — mert elveszünk!“
Máté VIII. 25.

Vajh mi végzet éri e világot?
Minden reszket, minden sötét.
A villámok nagyszerű csatáján
Barna felhő rázza üstökét.
S a vihar a tenger sírásója
Felbőszülten rohan a hajóra.

Elveszünk haj — kelj fel Idvezítőnk!
Esd a rémült kis halászsereg.
Míg az égi háboru tüzénél
Mesterök nyugodtan szendereg.
A halál itt ásitozva vár ránk,
Hús habok közt lesz a síri párnánk!

Reng az árbocz, tépve a vitorlák,
S a hullámok nem csinálva jót:
Vérfagyasztó kénynyel és morajjal
Hányják mint a labdát a hajót.
Nincs menekvés, rettenetes vég ez, —
Elveszünk Uram, ha nem segítesz!

Mily gyarló az ember önmagában!
Fölserkenve mondhatá az Úr.
De alattunk tenger háborog bár,
És fölöttünk vég csatája dúl:
Isten keze soha sem rendül meg —
„Mit féltek hát óh kicsiny hitűek!“

És a rémült kis halászseregbe,
Mely már Istent se hisz oda fönt:
A riadva fölébresztett Mester
Új erőt és bátorságot önt.
A hol legnagyobb a vég csatája,
Épen ott nő a hit palmafája.

A kik látták „elcsudálkozának“ —
A dorgálás mindenütt fogott.
Mint az Úr fellázadó rabszolgái:
Szél és tenger meghunyászkodott.
S felszökelt a kishitűek vére.
És a hajó boldog partot ére.

Tompa Károly.

Kegyesség útja.

Girard milliómós Filadelfiában.

Egy szombat este azon parancsot adta ki, hogy alkalmazottjai vasárnap reggel a kikötőhelyen összegyűljenek egy érkező hajó áruinak kirakására.

Egy fiatal ember azonban igen nyugodtan így szólt: „Girard ur, nem jöhetek holnap, mi vel vasárnap van, lelkiismeretem nem engedi.“

„Hogyan? hát nem ismeri rendszabályunkat?“

„Persze! és még hozzá öreg édes anyám is van, a kit eltartok; de vasárnap mégsem foglalkozhatom.“
„Ugy hát, menjen az irodába és fizettesse ki magát pénztárnokom által. Nincs több beszélni valónk!“
Az elbocsájtott három hétig nem talált alkalmazást és igen nagy szomorúságba jutott. — Egy nap egy bankár barátja jött Girard urhoz és kérdezte, hogy nem tud-e neki egy megbízható pénztárnokot ajánlani?

Girard ur az elbocsátott fiatal embert ajánlotta és midőn a bankár azon csodálkozott, hogy azt ajánlja, kit maga elbocsátott szolgálatából, Girard úr így felelt: „Elbocsátottam, mivel nem akart vasárnap dolgozni, de úgy gondolom, hogy az az ember, ki kész lelkiismeretéért még állását is feláldozni, mindenképp alkalmas egy pénztárnoki állásra és teljes bizalmat érdemel.“ És így a fiatal ember el is nyerte az állást.

Madarak figyelmeztetése.

A Panán nevű norvég hajó kapitánya beszélt nem rég a következő nagyon érdekes kis történetet, mely ő vele magával történt.

A mint a nyílt tengeren közönséges sebességgel ment a hajónk, mikor nem tartottunk tőle, hogy száraz föld álljon utunkba, az árboczkosárban levő ember egyszerre olyan hangzavart hallott, mely millió méh zsongásához hasonlított. A hajót azonnal megállítottuk s akkor a zaj madárhangoknak bizonyult. A hajót oldalt kormányoztuk és mindenképp igyekeztünk az éj sötétében kivenni valamit. De csak reggel láttuk elszörnyedve, hogy alig néhány száz ölnyre egy roppant szikla emelkedik, melybe ha hajónk beleütközik, tönkre megy azonnal. Miriárd fehérmadár lakott a sziklán. Ezen madarak lármája menté meg hajónkat. Mily hálás lehetett a kapitány, hogy a különös figyelmeztetést figyelembe vette! Ha az emberek így figyelmeznének az Isten beszédének intésére, mennyien menekülhetnének az örök veszedelemtől!
„A ki magára gondot visel, az ő lelkét meg mentette.“ Ezék 33, 5. (Chr. H.)

Korponai emlék.

Még a múlt év novemberben megünnepelte Korpona városa 300 éves évfordulóját az 1605. évi országgyűlésnek, melyen Bocskay István erdélyi fejedelem a magyarországi és erdélyi rendekkel rövid pár nap alatt előkészítette a híres bécsi békekötést, melynek emlékére az idén Hajduböszörményben fog ünnepet ülni a magyar protestantizmus. E békekötés rakta le újból rendi alkotmányunk alapját, melyen egész közjogunk egészen 1848 ig nyugdott.

A korponai országgyűlés főbb vívmányai:

1. A teljes vallásszabadság.
2. hogy a király az ország tudta és beleegyezése nélkül Magyarországon és kapcsolt részeiben sem háborút nem kezdhet, sem idegen katonaságot be nem hozhat,
3. a nádori méltóságot újból betölti, még pedig megüresedése esetén egy éven belül s ha a király nem volna erre hajlandó, a nádorválasztó országgyűlést az országbíró vagy ennek nem léteben a tárnokmester hívhatja össze;
4. a magyar korona az ország határain belül magyar születési választott koronaörök gondja alatt legyen;

5. a kamarák megszűnnek, helyükbe a régi kincstárság lép; 6. a jezsuiták állandó vagyonnal nem bírhatnak Magyarországon; 7. tisztségekre és hivatalokra csupán magyarok és pedig valláskülönbség nélkül alkalmazandók; 8. a végvárakban magyar katonaság legyen; 9. a király Magyarországra lakjék, ellenkező esetben a nádor, a magyar tanácscsal teljes hatalommal kormányozza az országot, stb.

A korponai országgyűlés emléke minket, erdélyi reformátusokat is kiválóan érdekel, mint azon ősi fejedelmi egyház gyermekeit, a kiknek hivei zászlójára először volt felírva e szent jelmondat: Istenért, Hazáért, Szabadságért!

Az ősoktól nyert örökséget pedig becsüljük meg, mert bizony megnehezédtek az idők járásai felettünk.

Képünk a korponai felső kaput mutatja be, a melyen Bocskay tábornokarával bevonult a nevezetes országgyűlésre.

Mária Magdaléna.

Irta: Tróznér Lajos.

III.

Ép oly kevésbé becsülte nőit Róma. Cato a cenzor Manliust száműzette Romából, mivel feleségét fényes nappal, leánya jelenlétében megcsokolta, lealázónak tartotta ugyanis egy férfiúra nézve ezt. Ő szokta mondogatni: „Minden nő dögvészes és fenhéjázó“. A rómaiaknál a nőnek, mint feleségnek nem volt több joga a családban, mint gyermekeinek s inkább csak gyermekei testvérének tekintetett. Függetlenül semmiben sem cselekedhetett, leánya férjhezmenetele alkalmával anyai befolyását nem érvényesíthette, kiskoru gyermekeinek törvényes gyámja nem lehetett s ha özvegyen maradt őt magát is gyámság alá helyezték. Egyszóval a férj a szó szoros értelmében ura volt feleségének. Seneca a rómaiak egyik nagy bölcse szerint: „A nő szemérmetlen állat s ha csak nem miveli magát a filozófiai tudományokban, kegyetlen és ledér.

China bölcse Confucius sem nyilatkozik valami elismerőleg a nőről. Szerinte a nő kötelessége igen egyszerű: „Tudja elkészíteni és feltálatni a bort és az ételeket. Szobájának küszöbén túl a nőnek nem volna szabad tudnia mi a jó és mi a rossz.“ A mohamedánok között még elszomorítóbb a nő sorsa, a háremi élet rideg, kietlen világában nincs egy melengető sugár, nincs egy parányi fény, mely egyhangu, szivetölő életököt felmelegítené. A családi élet küzdelmei és örömei, ezer gondjai, és aggodalmai s viszont az itt nyújtott boldogító érzések ismeretlenek előtte. Egyedül a keresztyény vallás az, mely tért enged a nőnek ugy a családban, mint a társadalomban a legszébb keresztyéni kötelességek gyakorlására. Ezekben

nyilik alkalom előtte nemes szive tulajdonságainak gyermekei szivébe való beplántálásra, s a nyomor és szenvedés enyhítésére, melyek iránt a nő szive kétségtelenül fogékonyabb mint a férfiúé. Itt folytatja azon nagy küzdelmet, mely próbára teszi gyöngye erejét. Gyöngének mondom, mert az életben felmerülő bajok és szerencsétlenségek elviselésére a nő gyöngébb, mint a férfi, a bűn és a gonoszság, kikerülésére erőtlenebb. De viszont annál mélyebb benne a büntudat és nagyobb a megváltás szükségességének érzete s a bünbánati törekvés a megigazulásra.

Mielőtt felolvasásom befejezném, térjünk még egyszer vissza Máriához. A Mester életének végső szakaszában mindenütt ott találjuk őt Jézus mellett. Ott volt a gyászolók kised csoportjában Jézus keresztre feszítése alkalmával, ott találjuk őt Jézus sirbatételénél, végre a feltámadásnál. Jézus neki jelent meg először a mint az üres sirbolt előtt állt és siránkozott nevéen szólítva meg őt, mondván: Mária! Oh mily édesen hangzott előtte ez ismeretes hang, mily végtelen öröm foglalta el a legmélyebb gyász jelét. Örömeiben, lelki felindulásában, nagy meglepetésében ő sem volt képes többet mondani e szónál: Mester! Mennyire szerettet volna pedig még többet mondani, hogyléte felől kérdezősködni s már kész volt lábai elé borulni, ruháit csokolgatni s könyeivel öntözgetni azt a midőn a Mester így szólott: „Ne illes engemet, mert nem mentem még föl az én atyámhoz, de menj el az én atyámfiaihoz és mond meg nekik: Fölmegyek az én atyámhoz és a ti atyátokhoz, az én Istenemhez és a ti Istenetekhez. Elképzeld, mily nagy örömmel sietett Mária milyen kedves kötelességet teljesített most. Mária az Ur szolgálatával kezdte meg új életét s azzal is fejezte be evangéliumi szereplését.

Oh, boldog az a nő, ki kora ifjuságától egész életén át szolgál az Urnak. Szolgál a családban szeretteiért, szolgál a társadalomban az emberiségért.

Isten ígéje.

Ima templom szenteléskor.

Mindenütt jelenvaló Isten! Kit az ég és az egeknek egei be nem foghatnak, mennyivel kevésbé e ház, melyet néped dicsőítésedre épített.

És mégis a te néped gyülekezetében tégedet imádni, boldogságunkat s idvességünket végtelen szeretetedtől esedezni: hozzád vonz ide minket sziv és lélek.

Áldva magasztaljuk azért itt a te dicsőséges nevedet, mely nagyobb minden áldásnál és dicséretnél!

Felséges Isten! tied a nagyság; a hatalom, dicsőség, örökkévalóság és méltóság!

Legyen tiéd e hajlék is, melyet a te néped dicsőítésedre építvén: tiszteletedre híván szentelni.

Fogadd hát háláját s örömét, melyekkel szive betölt! Mert ha szent volt is az ő czélja, s buzgó és áldozatkész az ő lelkesültsége, mely népedet és lelki pásztorát az új templom építésében vezérelte, de az erőt, a segedelmet és munkájának sikerét tőled nyerte áldásoknak Istene!

És midőn részt veszünk e feletti hála és örömnepén, egyenlő szívvvel és lélekkel magasztalunk és dicsőítünk, oh örök jószág és szeretet Istene azon véghetetlen kegyelmedért, melyet a te szent fiadban Jézus Krisztusban ajándékoztál idvezítésünkre, kinek isteni erejétől nyertük meg azon áldásokat is, melyek az életre és Isteni szolgálatra elégségesek.

Adjad hát, hogy legyen ő nyereségünk mind életünkben, mind halálunkban!

E végre esdve kérjük a te szent lelkednek értelmünket fölvilágosító s akaratunkat megszentelő erejét, hogy hitünkhöz buzgón ragaszkodva, s abban és a Krisztus szeretetében erősödve szorgalmasan vigyázunk magunkra, hogy úgy jó, mint balsorsunkban részesei lehessünk azon jótéteményeknek, melyeket ideig és örökké való boldogságunkra szerzett.

És tartsd fenn oh gondviselés Istene ily szent célra e hajlékot, hogy legyen ez Istennek háza és a mennyország kapuja!

Hogy legyen e templom az itteni különböző nemzetiség és felekezet között a megtisztított vallásunk követőinek az élet változatos utait bevilágító és vezérlő tűzszlopa, a hitnek a szeretetnek és reménynek erős vára, a ányaszentegyházunk, hazánk és magyar nemzetünk üdvére.

Tartsd fenn e templomban a te szent igéd örök igazságainak hirdetését a szívek érzelmeinek nemesítésére, a lélek örök szükségének kielégítésére. Hogy nyerjen ezekből sorsával, Istenével és önmagával kibékülést a háborgó kebel, büneinek bocsánatát a megtérő szív és alázatos lélek, vigasztalást a szeretetvesztett család! És nyerjen itt lelki erőt az élet küzdelmeiben roskadozó szegénység és elhagyatottság és ápoltság itt az együvé tartozás érzete Isten és ember szeretetben.

A te testi és lelki áldásod áraszdad oh Isten e községre, hazánk, nemzetünk és anyaszentegyházunkra.

Az úr Jézus Krisztusnak kegyelme, az Istennek szerelme és a Szent léleknek velünk való közösülése pedig legyen mindnyájan mi velünk most és mind örökké Amen.

Csejdi Isván,
somperekai ref. lelkész.

Egyháztársadalmi élet.

Egyházmegyei körü értekezleti gyűlés Bánffy-Hunyadon. A kalotaszegi ref. egyházmegye nagymási értekezlete részint a hit-élet fokozatosabb fejlesztése, részint az adminisztratív teendők körül szükséges egy-

öntetőségnek az egyszer valahára megteremtendő egyházi közvéleményhez mért létesítése érdekében elvben kimondotta az értekezletnek körökre való osztását. E feladatot a földrajzi fekvésnek határai szerint megoldotta az értekezlet bánffy-hunyadi gyűlése s így jött össze a bánffy-hunyadi kör f. évi február 22-én B.-Hunyadon a ref. lelkészi lakon.

Nem hivatalos színnel, nem a bürokratikus érzéstől telítve, hanem azzal a tudattal, hogy az egyháztársadalmat átalakító, Krisztushoz az ő elveihez hasonlóvá átalakítani képes nagy munkát a tiszta érzés, világos tudat, a szeretet által valahára megkezdeni kell. Mert itt a 12-ik óra! Itt az az óra, a melynek percnése, vagy az új ég és új föld hozsánás pirkadását hozza nemcsak a magyarra, hanem közelebből a kálvinistákra, vagy az elnémult harangjának bus kongását viszi a lelkekbe! Választanunk kell. Vagy élünk úgy miként eddig, közönyben, merevségben, gyáván; vagy reá vetjük kezeinket a munkára megragadván az órát, annak kerekét, hogy annak mutatója minden negyedben legyen bizonyosága a munka eredményének, a Praedikatori könyv írója fönséges gondolata szerint: a bölcs elméje tudja az időt! — Juniusban ez a gondolat lett volna alapja az először szólásra emelkedett Biró András daróci lelkésztársunknak, ki reá mutatván a körü gyűlések céljára s azon körülményre, hogy a lelkészi kar társadalmi helyzetét korlátok közé szorítja a világi elem suprematiája, a mi aztán természetes következményként lehetlenné teszi a kellő representálást. Történetileg beigazoltunk látjuk e kijelentéseket, ha nem tévesztjük szem elől az erdélyrészi theologiának Kolozsvárra hozatala célját s vajjon mi az eredmény? Bizony nem látszik semmi, mert míg a theol. növendékek a fakultás falai között az élet kényelmét, elég puha vánkosát kapják meg, kilépve onnan szemközt találják magukat az élet darabosságával, nehézségével, szokatlanságával; azzal a még szomorubb s visszásnak is mondható helyzettel, hogy, míg minden más lelkész az intézetben nyert alkalmazkodó modora által megnyitja még a főúri ajtókat is s ott otthonosan mozog életismerettel, kedvvel, egyes eseteket s személyeket kivéve bizonytalan lépésekkel, bátortalanul, határozott társadalmi irány nélkül, jóformán a kisebb szerepét érezve pudica mimosaként, zörgetnek a parancsoló helyzetnél fogva a magas ajtókon, a melyek bizony csak nehezen s akkor is csikorogva nyílnak föl. — Hol vannak a fejedelmi idők álomszerű tényei? Hol a főurak kálvinista udvari káplánjai, lelkiatyái? Mennyivel kisebb a mai kálvinista papság? Ki az oka mindennek? A közgondolkodás s főként maga a lelkészi kar! Helyes, positiót biztosítani s ott önlábán megállani tudni: ez a jövő sikere, a mely átalakítja az időt, az időben az embereket s akkor magától változik meg a közgondolkodás s emelkedik föl a lelkészi kar mindenki előtt

arra a magaslatra a mely felé a nép, a világi elem azon önvallomása fog hangzani: ti vagytok a föld savai, a világ világosságai, reátok nézünk, utánnatok megyünk csak! Ezért kell nemcsak a tudomány tejét beszívni, hanem az élet kenyerét is enni. Ezért kell nemcsak a száraz, elvont tudományokat, hanem a társadalom tudományokat is előadni! Reá hát Régeni Ferencz lelkésztársunk elve szerint az iskolákra a kezdet, a szívet, a lelket, hogy foglyul essék az már a Krisztusnak, mert a vallásosság eredetét kutatni lehet, de felfejteni, kézzel megfogni nem lehet; látatlanul indul az meg, észrevétlenül fejlődik, erősödik, gyümölcsözik. Így lesz mienk a templom, telve hívő lelkekkel; így az élet azokkal, a kik eddig mellöztek, de ekkor észrevesznek, becsülnek, tisztelnek, szeretnek, s léssen erők, hatalmunk, tekintélyünk mindek előtt. A gyűlés közérzete teremtette meg — hangsúlyozzuk — nem hivatalos formában hanem e régebbi s mostani idő rostáján átszűrve e gondolatokat, melyekhez minden jelenlevő hozzá szólott.

Ezek után azon hitben, hogy valamit végezett a gyűlés a jövő érdekében az ügyek vitelére Kovács József ksztkirályi ref. lelkészt választja meg megállapodván abban, hogy köri gyűlés negyedévenként fog tartatni fölhíván a jelenlevőket arra, hogy miután a köri tagság tagsági díjkötelezettséggel nem jár, gyűjtse nek minél több tagot. — Jelen voltak az első köri gyűlésen: Ignác Károly b. hunyadi, Régeni Ferencz m.-bikali, Magyar Zoltán ketesdi, Biró András daróczi, Paulai Viktor magyargyerőmonostor, Jakab György damosi, Mihálcz Akos m. valkói, Kovács József kalotaszentkirályi, Barabás Árpád m. kerekii lelkészek s Régeni István lelkész növendék.

Vajha a közelebbi idő már fölöslegessé tenné a jelenlétel fölemlítését a nagy szám miatt!

A brassói magyar protestáns jótékony nőegylet 1906. évi márczius hó 3-án a városi vigadó nagytermében megtartott *Arany János-estélyének* műsora: a) Liszt Ferencz első rapszodiája. 1. Előhang. b) Ábrányi-Krause: Az éj. 2. Fiamnak. c) Borsay: Magyar ábránd. 3. Szondi két apródja. d) Kurucz dalok. 4. Toldi triológiájából hárcm kép. e) Goldmark: A tücsök. 5. Családi kör. f) Bachó: Egyveleg. 6. Rákócziné. g) Goldmark: Saba királynője. 7. Zách Klára. h). Hubay: A cremonai hegedüs. 8. Gyermekek és szívárvány. i) Erkel F.: Bánk-bán fantázia. 9. A Walesi bárdok. j) Hubay: Fantázia. 10. Mátyás anyja. k) Kehler: Magyar koncert. 14. Tetemre hívás. 12. Arany apotheosisa. Igaz megbecsüléssel üdvözöljük a brassói nőegyletet nemes munkásságáért s kívánjuk, hogy végtelen fáradtsággal és gonddal egybeállított műsora találjon anyagi és erkölcsi sikert. Még megjegyezzük, hogy a közreműködők névsorát, a nekünk szánt meghívót késve, lapzártakor vévén, sajnálatunkra már nem közölhattük.

H i r e k.

— **Bibliai olvasó kalauz. Világosság.** A hajnali csillag. Jel. 22, 16—21. A csemete. Lukács 1, 67—79. Népek világossága. Lukács 2. 25—32. A világ világossága. Ján. 1, 1—9. Ti vagytok a világ világossága. Máté 5, 14—26. Az ő világánál. Jel. 21, 22—27. Eljött a világosság. Ézs. 60. 1—12. *Mindenkire szüksége van az Úrnak.* A halászkokra. Máté 4. 18—22. A vámszedőkre. Máté 9, 9 13. A nőkre. Máté 27, 55—56. A kis fiukra. Ján. 6, 5—14. Az özvegyekre. Márk. 12, 41—44. A ház gazdájára. Lukács 22, 7—14. A vízfordóra. Márk 14, 12—16.

— **Leányok hangversenye.** Az ev. ref. egyház által fenntartott leányiskolák ifjusága e hó 10-én jótékony-célú hangversenyt rendez. E hangverseny csinos műsora arról tesz bizonyosságot, hogy az intézet növendékei minden irányban helyes nevelésben részesülnek. A hangverseny műsora ez: 1. Sztójánovich Jenő: Részlet a „Csodaszarvas“-ból, énekli a *polg. leányiskola dalkara*. 2. Prolog, előadják, nagyleány: *Seibriger Gabriella*, kék baba: *Virág Juliska*, rózsaszín baba: *Horváth Ila*. 3. Liszt Ferencz: „Vihar induló“, zongorán játsza *Bretter Rezsín* és *Margit*. 4. Mendelssohn: „Téli dal“, énekli *Sófalvi Juliska* és *Németh Anna*. 5. Arany János. „Családi kör“, élőképekkel; szavalja: *Virág Erzsé*. Az élőképek alakjai: gazdasszony *Hajdu Katinka*, gazda *Vásárhelyi János*, nagy leány *Westfall Vilma*, gyermekek: *Piros Erzsé*, *Gönczi Piroska*, *Ábrahám Erzsé*, *Gyulai D. Aranka*, *Kocsmár Boldi*, béna honvéd *Kövendi János*. 6. Erney. „Népdalegyveleg“, énekli a *polg. leányisk. dalkara*. 7.

ÁLOM AZ ERDŐBEN.

Szinmű 1 felvonásban. Irta: Rudnyánszky Gyula.

S Z E M É L Y E K:

Emma, uri leányka	Vigh Erzsé
Teréz, szegény árva	Jeney Adé
Egy angyal.	Kovács Mariska
Zöldike, erdei tündérkirálynő.	Imre Margit
Harma	Goldstein Mariska
Ibolya	Farkas Katinka
Lomb erdei tündérek	Orbán Erzsé
Szellő	Wagner Irén
Jácint	Steiner Bettina
Emma anyja	Virág Erzsé.

— **A betegség mint házassági akadály.** Bukaresti források nyomán írják a lapok, hogy Dr. Toma Tomescu egyetemi orvostanár és szenátor törvényjavaslatot nyújtott be a szenatushoz, a mely a következő egyetlen rendelkezésből áll. „A házasságkötéstől elvannak tiltva a mellbetegek, ki nem gyógyult vér-bajosok, általános paralízisben szenvedők, szervi szív-bajosok és mindazok, a kik olyan betegségben szenvednek, a melyet az utódok súlyos következményekkel örökölhetnek át.“ Hiánya e javaslatnak, hogy nem foglalkozik a betegség házassági akadályának módjáról, de így is sokat jelent, mert a tüdő, vér stb. gyógyíthatlan, illetőleg örökölhető bajok épen a házasság utján szállnak át ivadékról ivadékra.

— **Mi a családi boldogság valódi alapja?** Nem lehet igazi boldogság a családi életben 1. igazi szeretet és vonzalom nélkül; 2. kölcsönös figyelem és türelem nélkül; 3. kölcsönös becsülés nélkül; 4. kölcsönös bizalom és őszinteség nélkül s végül és mindenek fölött 5. Istenben való kölcsönös hit s az élet minden dolgaiban ő benne való bizodalom nélkül. A kölcsönös boldogság abban az arányban fog megvalósulni, a melyben ezek a feltételek meg vannak a házaspár hajlékában és szívében. Közösnek kell lennie hitöknek, reményöknek; közösnek kell lennie az ideigvalók iránti érdeklődésöknek.

— **Tüzet nem lehet tüzzel oltani.** Egy fiatal lekipásztor panaszkodott idősebb lekipásztor társának, hogy mennyi bántalmazásnak van ő kitéve némely egyház tagja részéről és hogy ő nem tudja, mi tévő legyen ezekkel szemben. „Kedves barátom, adok én neked jó tanácsot, beéred vele mindvégig, három szó az egész: Tünni, megbocsátani és elszenvedni.“

— **Bibliával nem lehet pokolba menni.** Az is egy plébánossal történt, hogy az őt Bibliával kínáló bibliárusnak azt monda: „Menjen maga a Bibliájával a pokolba“ Mire az értelmes bibliárus így szólott: „Tisztelendő uram, Bibliával nem lehet a pokolba menni, hanem Biblia nélkül igen.“

— **Uj vasut a Székelyföldön.** Székelyudvarhelyről jelentik, hogy a napokban nyílt meg a kisküküllő-völgyi vasut folytatásaként épített sóvárad—parajdi vasutvonal, amely a Székelyföldnek egyik nemzeti és közgazdasági szempontból legjelentősebb részét: a Sóvidéket vonta bele az országos forgalomba. A vasut Sóvárad állomásról kiindulva s a fürdőjéről mind nagyobb hirnésre emelkedő Szóvárat érintve, a sóbányájáról ismeretes Parajdig vezet. Az új vonatrész 12 kilométer hosszú és hivatva van arra, hogy e tiszta székely vidéken nagy közgazdasági fellendülést teremtsen, aminek legjobb jele az a tény, hogy már a vasut építkezése alatt a pénzügyminisztérium utasítására Parajdon nagyszabású sómalom létesült, amely működését a vasut megnyitásának napján meg is kezdte és az óriási kiterjedésű erdőterületek ipari értékesítése is megindult. A vasut megnyitása az egész Székelyföld régi óhajta lévén, a megnyitási ünnepen három székely vármegye vezetői jelentek meg. A hivatalos szemle befejezése után a kereskedelemügyi minisztérium képviselője a vasutat azonnal átadta a forgalomnak.

— **Nyilvános elszámolás.** Alólirott a szív legmélyebb fájdalommal tudatom, hogy a mikor *Kiss József* máv. pályafelügyelő urunkat elvesztettük s a kibebuzgó előljárónkat szerettük, egy értelemmel elhatároztuk azt, hogy koporsójára koszorút teszünk. E koszorú költségeihez alólirottak járultak: 308. sz. p. ör Székely Ignác 2 k. 58 f. 307. sz. p. ör Damokos Ferenc 2 k. 58 f. 306. sz. p. ör Fehér Ignác 2 k. 58 f. 305. sz. p. ör Molnár Ferenc 2 k. 56 f. 304. sz. p. ör Miklós Márton 2 kor. 56 fill. 303. sz. p. ör Gáspár Mihály 2 k. 58 f. 302. sz. p. ör Katona János 2 k. 56 f. Az adakozók fogadják szívből jövő köszönetemet Felső Tömös, 1906. február hó 8. *Damokos Ferenc* 307. sz. p. ör.

Hirek az országból.

— **Az új miniszterium.** A hivatalos lap szerdai száma közli az új miniszterium binevezését, mely a következő: Miniszterelnök, belügyminiszter és a király személye körüli miniszter: *Fejérváry Géza* báró. Pénzügyminiszter: *Hegedüs Ferencz*. Közoktatásügyi miniszter: *Tost Gyula*. Igazságügyminiszter: *Lányi Bertalan*. Honvédelmi miniszter: *Papp Béla*. Földmivelésügyi miniszter: *Feiltzsch Arthur* báró. Kereskedelemügyi miniszter: *Vörös László*. Horváth tárcza nélküli miniszter: *Kovacsévics István*. Az új miniszterek, a miniszterelnök, valamint *Vöröss* és *Feilitsch* kíséretében csütörtökön ő Felsége előtt letették az esküt.

— **Királyi biztos.** Marostordavármegye és Maros-Vásárhely város teljhatalmu királyi biztosává őfelsége *Vozáry János* pancsovai királyi törvényszéki elnököt nevezte ki, kinek megérkeztét minden pillanatban várják. *Vozáry* 64 éves s neve annak idején sokszor fordult meg a lapokban, mivel a *Farkas Menyhért*-féle hirneves temesvári lutri pörben vizsgálóbíró volt.

— **Bánffy kilépése.** Báró *Bánffy Dezső*: az újpart elnöke *Kossuth Ferencz*hez és szegedi választóihoz intézett levelében közli, hogy a koalícióból kilépett.

— **A székesfővárosból.** Lapunk múlt heti számában közöltük, hogy Pestvármegye székházában az összes tisztviselők sztrájkolnak. Általános vélemény, hogy a béke nemsokára helyre áll. Az ügymenetet néhány jártasabb kezelő vezeti. A székesfővárosnál azonban *Rudnay* királyi biztos vezetése alatt az ügymenet akadálytalanul halad.

— **Beniczky nyugdíjaztatása.** *Beniczky Lajos* Pestvármegye alispánjának kilenczezer korona évi fizetéséből huszonkilencz évi szolgálat után évi nyolcezer korona nyugdíjat állapítottak meg, s ezt *Rudnay* királyi biztos is megerősítette.

— **Gróf Zichy Mihály az anyaföldben.** Az idegenben, Szentpéterváron elhalt nagyhirű magyar festő gróf *Zichy Mihály* holttestét a család hazahozatja s Budapesten a kerepesi uti temetőben helyezik örök nyugalomra.

Székely ember bajai.

Beszélgetés *Bisziok Gyurival*.

— Irta: *Csulak Lajos*. —

Nem tudtam megállani: olyan furcsa lágy érzés szállotta meg nekem erre a beszédre a szívemet. Ez az ember 8 hete kinlódik itt a szemével. Otthon négy apró gyermeke, a felesége beteg, nincs semmije, csak a mi rajta s még sem busul — csak a feleségét sajnálja. Kiszámítja kalendárium nélkül, hogy otthon meddig érhetik meg a kenyérnek valóval, akkor a nyakába vesz 8—10 órai gyaloglást, haza megy, s ellátja az övéit.

— Furcsa, lágy érzés szállotta meg a szívemet! Kedves a szegénynek is az övé nő!

— Hát aztán Gyuri! meddig marad még itt?

— Én biz istálom. mit mondjak! A nagycsás doktor ur azt parancsolja vala, hogy haza mehetek ma es. De mért menjek? Itt mégis jobban van dolgom, mint a senki kutyájának! ennem adnak minden nap háromszor, — addig marad otthon. Ha haza megyek sem csinállok ennél többet. Most tél van, dolgot sem kap az ember. Hanem ha az idő annyira nyilatkozik, későbbet mégis haza nézek. Az ember itt sem ülhet örökkét.

— Ugy van Gyuri; e már igaz. Különben szokott-e pipázni?

— Egy-egy szivarkát szípok el istálom mikor kapok.

— Nóhát jó; nézze ott a dohány gyujtson rá.

Gyuri oda supogott a bocskorával, egy szivarnyi dohánt szedegetett ki szálankint, nagy gondal megcsavarta, aztán egy izzó szénnel rágyujtott. Mi másra fordítottuk a beszédet, mi alatt Gyuri a kemence mellett pufakolt. Nézgélte hol az egyik, hol a másik beszélőre, nagy ritkán ő is beleszólt annyit, hogy ühüm!

Végre egyszer mi is kifogytunk a beszédből.

Gyuri üldögélt még egy keveset, aztán felállott. Elandalgott az ajtóig, a kezét rátette a kilincsré, hanem tudja az isten, mintha elvesztett volna valamit, vagy mintha mondani valója lenne még, csak nem akart távozni. A fejét lesütötte, úgy nézett szerteszét. Én már ismerem a parasztembernek ezt a fogását. Olyankor mindig van valami a begyükben. Nem is tartottam rá magam; magam siettem a kérdéssel alkalmat adni, hogy kibeszélje magát.

— Mi baj nő Gyuri? — Kérdeztem.

Gyuri eleresztette a kilincset, egy-két lépést közeledett felénk fontoskodó képpel, vakarta a tarkóját, rángatta a zekéjét. Egyszer aztán neki durálta magát.

— Hüüm, — mondta — hüüm! Nekem biz istálom a teéns ur, ha zokon nem venné a teéns ur, egy kérdésem lenne.

— Halljuk Gyuri! mondja csak!

— Csak azt akarnám megtudni a teéns urtól; hogy lehetne-e, hogy a nevemet édes anyám után irassam.

Most már én mondtam, hogy:

— Hüüm! bizony nem tudom én azt Gyuri. — Hát mért akarná maga megváltoztatni a nevét? Mi?

— Én bizony, hogy meg is mondjam a teéns úrnak ápertin, én bizony csak azért, mert vagyon itt velem az alsó szobában valami négy oláh. Azok valtig azt állítják, hogy nekem is oláh kell legyek, mert a nevem nem magyar.

— Pedig hiszem maga magyar?

— Én osztán a. A vallásom es a.

— Tudja Gyuri a végén is mindegy akármi az ember. Az a fő, hogy becsületesek legyünk.

— Mert osztán a nem! pattant fel Gyuri; oda jött közel egészen a mutató ujjával nyomatékosan ráintett, — Nekem ne mondja senki, hogy oláh! Tudja e teéns ur: Egy a varju s más a gólya! Az ember sem mindegy! Nékem osztán ne mondja, hogy oláh.

— Nem bánom én Gyuri! irassa az anyja után. Minek hívják az anyját?

— Lunguj Mári!

— Puff neki Gyuri, hiszem a sem magyar!

— Micsoda! Nétené! Nó az osztán a! Nálunk Lunguj Gyuribá, Lunguj Feribá első familia. Azok pedig nekem vérem.

— Nem bánom én Gyuri! Magyarosítsuk meg hát a nevét Bisziók-ról Lungujra. Nem baj az, ha nem is magyar! Amugy is vannak oda által Fazakasok, Lukácsok, Józanók, kikkel a menybeli hatalom sem hiteti el, hogy nem oláh.

— Nó ugy! — mondta Gyuri megkönnyebbülve, — mi alatt csendesen kisupogott a szobából.

Igy volt!

Agrár takarékpénztár r. t. Maros-Vásárhelyt.

Teljesen befizetett részvénytőke egy millió kor.

Fiókintézetek és kirendeltségek: Csikszereda, Gyergyó-szentmiklós, Marosludas, Marosujvár, Nyárádszereda, Parajd, Sz.-Udvarhely és Székely-Keresztur.

Jelzálog kölcsönöket nyujt földbirtokra és bérházakra a legjutányosabb feltételek mellett, ugyszintén **törlesztéses kölcsönöket 300 koronától** kezdődőleg a tőketörlesztést és kamatot magában foglaló félévi részletfizetések ellenében **10—65 évig terjedő időre 4 $\frac{1}{2}$ % alap kamattal**. Magasabb kamatu előző kölcsönök konvertáltak. Minden kölcsön a leggyorsabban rendszeren 2 hét alatt készpénzben folyósítatik.

Leszámitól 6 hónapi lejáratig terjedő bel- és külföldi váltókat, utalványokat és adósleveleket.

Elfogad betéteket könyvecskére, vagy folyószámlára és azokat felmondás nélkül fizeti vissza.

Előleget ad értékpapirokra és betárolt árukra.

Folyószámla hitelt nyujt betáblázásra és más birtosítókra.

Vásárol és elad értékpapirokat külföldi pénzeket; bevált szelvényeket és kisorsolt értékpapirokat; teljesít tőzsdei megbízásokat és átutalásokat; kiállit utalványokat és hitelleveleket bel- és külföldre.

Képviseli a legrégibb és legnagyobb biztostió intézetet a Trieszti általános biztosító társaságot (Assicurazioni Generali) és eszközöl tüz, üveg és jégkár, valamint betörés elleni, végre élet- és baleset elleni biztosításokat a legolcsóbb díjak mellett.

„VASÁRNAP“

EGYHÁZTÁRSADALMI KÉPES HETILAP,

== AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET EGYHÁZI ÉRTEKEZLETÉNEK KIADÁSA. ==

Szerkesztik: **Tóthfalusi József** ref. lelkész és **Paál Gusztáv** ref. koll. tanár, Maros-Vásárhelyt.

Mi a „Vasárnap“ célja?

A „Vasárnap“ célja az, hogy legyen a mi olvasni tudó és olvasni szerető magyar és első sorban erdélyi református magyar véreinknek komoly irányu, egészséges szellemi táplálékot adó, a világ dolgairól helyesen tájékoztató olvasmánya, a melyből tápot merítsen hitének, vallásos szükségletének; megismertesse teendőivel, hogy azok teljesítése által igaz keresztyén magyar ember lehessen.

Hogyan fizessünk elő a „Vasárnapra“?

A „Vasárnap“ előfizetési díja **egész évre 4 korona, félévre 2 kor., negyedévre 1 korona.** Előfizetünk úgy, hogy a megfelelő előfizetési díjat postán utalványozva a „Vasárnap“ kiadóhivatala címére Maros-Vásárhelyt, Szentgyörgy-utca 9. sz. címre elküldjük. A megrendelést észszerűen eszközölheti mindenki a maga illetékes lelkésze útján is, a ki szívesen fogja az előfizetési díjat hozzánk elküldeni.

Ne hanyagoljuk el a megrendelést, hogy a lap küldésében fennakadás ne álljon elé.

A „Vasárnap“ jutányos áron hirdetések is elfogad.

Ha a szép Maros-Vásárhelyen ügyes bajos dolga, akad ne mulassza el megtekinteni

az ev. ref. Kollegiumi könyvkereskedést

hol az irodalom legújabb termékei állandóan raktáron vannak, ép úgy szakmunkák mindenféle nyelven, imakönyvek egyszerű és pompás diszkötésben, ifjusági könyvek, folyóiratok stb. Bárhol és bárki által hirdetett mű legrövidebb idő alatt — portómentesen — megrendelhető.

Papíráru raktáram a legnagyobb, hol olcsó pénzen jó árut kap a t. vevő, mert 100 levélpapír és 100 boríték csinos dcbozban csak 60 kr., amelynek eddig 1 frt. 60 kr. volt az ára. — 500 fircm fehér irodai papír 2 frt 20 kr. 500 iv fogalmazó papír 1 frt 40 kr. Pecsétviasz, tinta, itatós papír, írónok és számtalan e szakmába vágó, de itt fel nem sorolható cikk a legolcsóbban beszerezhető.

Nagy gondot fordítok tanszerekre és tankönyvekre, népkönyvtárakra, havi részletfizetésre.

Jó és olcsó! ez a jelszó. — Postai megrendelések pontosan eszközöltetnek.

Az ev. ref. kollegiumi könyvkereskedés

MÁRVÁNYI ARTHUR Maros-Vásárhely, Fötér Bál-ház.

ADI ÁRPÁD

≡ KÖNYVNYOMDÁJA ÉS KÖNYVKÖTÉSZETE ≡

MAROS-VÁSÁRHELY. SZÉCHENYI-TÉR.

Ajánlja két nagy gyorsajtóval,
két amerikai gyorsajtóval, lyukasztó
és több segédgéppel, valamint a leg-
modernebb új betűkkel jól felszerelt

könyvnyomdáját

minden e szakba vágó munkák gyors
és izléses elkészítésére, feltűnő olcsó
árak mellett.

Vidéki megrendelések azonnal esz-
közöltetnek.